

Parròquia de Sant Genís de l'Ametlla

Diumenge 30 de setembre de 2018

Petició del papa Francesc

Ahir, dia de Sant Miquel Arcàngel, la sala de premsa del Vaticà va fer pública una petició del papa per a tots els catòlics:

Que resem el Sant Rosari cada dia del mes d'octubre, per una intenció molt concreta: demanar a la Mare de Déu que protegeixi l'Església dels atacs del dimoni.

El papa demana que afegim a aquest rosari diari les següents oracions:

Sota el vostre patrocini ens posem, Santa Mare de Déu; en les nostres necessitats, no desprecieu les pregàries nostres, Verge gloriosa i beneïda, ans bé, deslliureu-nos sempre de tots els perills.

O Sant Miquel Arcàngel, defenseu-nos en la lluita: sigue-nos auxili contra la maldat i astúcies del dimoni. Suplicants us demanem: Que Déu el bati: i vos, Princep dels exèrcits celestials, amb la virtut divina enfonseu a l'infern Satanàs i demés esperits malignes que corren pel món per fer perdre les ànimes. Amén

Fem Comunitat

Dissabte 6 d'octubre tindrem l'acostumat inici de curs. Dinar al pati de la rectoria, a benefici de Caritas, seguit de diverses activitats. Podeu adquirir tiquets a la sagristia. També s'accepten donatius. Aquell mateix **dissabte 6 d'octubre la Missa** vespertina se celebrarà al pati de la rectoria, a les 20:15.

Finalitzem (V part) la petita selecció de textos de la encíclica *Humanae Vitae* (traducció lliure).

Domini de si mateix. 21. Una pràctica honesta de la regulació de la natalitat exigeix sobretot als esposos adquirir i posseir sòlides conviccions sobre els veritables valors de la vida i de la família, i també una tendència a procurar-se un perfecte domini de si mateixos. El domini de l'instint, mitjançant la raó i la voluntat lliure, imposa sense cap gènere de dubte una ascési, perquè les manifestacions afectives de la vida conjugal estiguin de conformitat amb l'ordre recte i particularment per observar la continència periòdica. Aquesta disciplina, pròpia de la puresa dels esposos, lluny de perjudicar l'amor conjugal, li confereix un valor humà més sublim. Exigeix un esforç continu, però, en virtut del seu influx beneficiós, els cònjuges desenvolupen íntegrament la seva personalitat, enriquint-se de valors espirituals: aportant a la vida familiar fruits de serenitat i de pau i facilitant la solució

d'altres problemes; afavorint l'atenció cap a l'altre cònjuge; ajudant a superar l'egoisme, enemic del veritable amor, i arrelant més el seu sentit de responsabilitat. Els pares adquireixen així la capacitat d'un influx més profund i eficaç per educar als fills; els nens i els joves creixen en la justa estima dels valors humans i en el desenvolupament serè i harmònic de les seves facultats espirituals i sensibles.

Als esposos cristians.

25. (...) L'Església, al mateix temps que ensenya les exigències imprescriptibles de la llei divina, anuncia la salvació i obre amb els sacraments els camins de la gràcia, la qual fa de l'home una nova criatura, capaç de correspondre en l'amor i en la veritable llibertat al disseny del seu Creador i Salvador, i de trobar suau el jou de Crist [31].

Els esposos cristians, doncs, dòcils a la seva veu, han de recordar que la seva vocació cristiana, iniciada en el baptisme, s'ha especificat i enfortit ulteriorment amb el sacrament del matrimoni. Pel mateix els cònjuges són corroborats i com consagrats per complir fidelment els propis deures, per realitzar la seva vocació fins a la perfecció i per donar un testimoniatge, propi d'ells, davant del món [32]. A ells ha confiat el Senyor la missió de fer visible davant els homes la santedat i la suavitat de la llei que uneix l'amor mutu dels esposos amb la seva cooperació a l'amor de Déu, autor de la vida humana.

No és la nostra intenció ocultar les dificultats, de vegades greus, inherents a la vida dels cònjuges cristians; per a ells com para tots "la porta és estreta i estreta la senda que porta a la vida" [33]. L'esperança d'aquesta vida ha d'il·luminar el seu camí, mentre s'esforcen animosament per viure amb prudència, justícia i pietat en el temps[34], conscients que la forma d'aquest món és passatgera [35].

Afrontin, doncs, els esposos els necessaris esforços, recolzats per la fe i per l'esperança que "no enganya perquè l'amor de Déu ha estat difós en els nostres cors juntament amb l'Esperit Sant que ens ha estat donat" [36]; invoquin amb oració perseverant l'ajuda divina; acudeixin sobretot a la font de gràcia i de caritat en l'Eucaristia. I si el pecat els sorprengué encara, no es desanimin, sinó que recorrin amb humil perseverança a la misericòrdia de Déu, que es concedeix en el sacrament de la penitència. Podran realitzar així la plenitud de la vida conjugal, descrita per l'Apòstol: "Marits, estimeu a les vostres dones com Crist va estimar a la seva Església (...). Els marits han d'estimar a les seves esposes com al seu propi cos. Estimar a l'esposa no és per ventura estimar-se a si mateix? Ningú ha odiat mai la seva pròpia carn, sinó que la nodreix i la cuida, com Crist a la seva Església (...). Aquest misteri és gran, però entès de Crist i l'Església. Pel que es refereix a vosaltres, cadascun en particular estimi a la seva esposa com a si mateix i la dona respecti al seu propi marit"[37].

Crida final.

31. (...) És gran l'obra d'educació, de progrés i d'amor a la qual us cridem, fonamentant-se en la doctrina de l'Església, de la qual el Successor de Pere és, amb els seus germans en l'episcopat, dipositari i intèrpret. Obra gran de debò, estem convençuts d'això, tant per al món com per a l'Església, ja que l'home no pot trobar la veritable felicitat, a la qual aspira amb tot el seu ser, més que en el respecte de les lleis gravades per Déu en la seva naturalesa i que ha d'observar amb intel·ligència i amor. Invoquem sobre aquesta tasca, com sobre tots vosaltres i en particular sobre els esposos, l'abundància de les gràcies del Déu de santedat i de misericòrdia, com a prova de les quals us atorguem la nostra benedicció apostòlica.